

EL CAFE D'EN "LORENZO"

Han passat molts anys, masses, i gairebé ningú diria que aquell edifici d'una certa grandària, situat més amunt que el vell Teatre de Novetats, a l'altre costat de la Carretera de Girona (i que no era de creure que es convertís en fàbrica o magatzem de suro) hagués pogut bastir-se a Sant Feliu, fa més de quaranta anys amb el propòsit d'establir-hi rumbosament una mena de Music-Hall. Doncs bé; és evident que la nostra ciutat, a més dels casinos o centres recreatius, tingué el seu "Cafè-Concert", i no us sembli pas que aquest fos similar al vulgar cafè de baixa condició; prou ho posen de manifest la façana i l'alçària de les parets que per dintre no s'havia escatimat res i que l'escenari podia servir per a fer-hi teatre.

Es ben cert que anys enrera no hi havia cap dificultat pecuniària que no es pogués vèncer quan els ganxons es posaven una cosa al magí; així, mentre tres altres empreses d'espectacles rivalitzaven en presentar els millors números de varietés, que alternaven amb cine mut, s'inaugurà després de gran espectació, el flamant cafè-concert d'En Lorenzo, el qual, val a dir-ho, no hauria fet mal paper al costat dels que hi havia a Barcelona. Aleshores encara ens quedaven moltes peroles de bullir i molts ganivets de carrar i de llescar, i eren en realitat aquests els recursos de tantes diversions.

Comptava Sant Feliu, com havem dit, amb tres locals de cine i atraccions: el "Novedades", el "Guixolense" y el "Cineorama" (els dos primers com el Cafè d'En Lorenzo, estaven situats a la Carretera de Girona, i a la Rambla l'últim). Entre els nombrosos artistes de categoria que hi actuaven, ressaltà, en el «Novedades», la famosa Raquel Meller, aquella modisteta que sense gran preparació esdevingué la reina de la cançó sentimental; l'artista que no podia sofrir que li diguessin «tonadillera» ni «maquietista» ni «cupletista», i que sense fer l'ullet i sense fer postures es captà l'admiració i les simpaties del del públic, ací i a l'estranger,

Abans que Raquel vingués a captivar-nos amb les seves creacions, com «La Violetera», «Flor de Té», «La Esclava Mora», «Firulí» i tantes altres, havien desfilat pels locals de la nostra ciutat els millors artistes, que amb les «varietés» s'anticiparen a la «revista», doncs el cine mut no entusiasmava massa aleshores, i sonant la bossa, la gent solia correspondre a les moltes concessions de les em-

preses.

I per si allò no fos prou per a satisfer tots els gustos, havia sorgit el gran «Café Concert», amb el «zapateado», el «garrotín» i les cançons frívoles que, al ritme de les castanyoles, transformaren la carretera en "Paral·lel". Ací no ens estavem de res.

No fou, per cert, de gaire durada la vida d'aquell cafè gran i ventilat. Degut sobretot a unes falles de feina que sobrevingueren i, en segon lloc, a l'esverament d'un sector de la població, d'una manera remarcable el sexe femení, que se'l mirà sempre amb malfiança (per més que les artistes no s'extralimitessin i que no es podia dir que anessin lleugeres de roba, perquè fins i tot actuaven amb les finestres del local obertes de bat a bat) l'empresa s'en anà a rodar per manca de concurrència.

Cal agregar també que a poc temps després feren la seva aparició a la Rambla Vidal els nous establiments amb la denominació de «Bars», de la que fins aleshores no s'havia sentit a parlar, l'un d'aquests dotat de pianola, i això motivà que l'animació de la carretera de Girona i dels seus altres "Cafès" comencés a decaure.

I si volem prosseguir la petita història d'aquella sala d'espectacles, nova de trinca, haurem de fer ressortir que uns capellans plens d'entusiasme, Mossén Bernis i el lloretjat poeta Mossén Frances Viver, es proposaren dignificar-la, convertint-la en centre catòlic, pensant treure partit d'aquell escenari tant bufó per l'esbargiment del jovent i la recreació dels més grans. El lloable propòsit esdevingué realitat i s'hi celebraren vetilades literàries i musicals, més, la bossa no va respondre prou, al cap i a la fi.

I amb el següent darrer toc donarem fi a l'evocació del "Cafè Teatre": Trovant-se a Sant Feliu la companyia de l'eminent actriu Anna Adamuz, aquesta hi donà representació poc abans de tancar-se definitivament. Donya Anifa, que sabia agermanar el talent i la bellesa amb una naturalitat encisadora, exclamà; «Que monada de teatro, precioso juguete!»,..... Es posà en escena la magnífica producció dels germans Alvarez Quintero "EL GENIO ALEGRE" que assolí un èxit digne d'èsser consignat. I d'aquesta manera, l'entusiasme d'uns ganxons que no pogueren afrontar la situació econòmica, aconseguí que fos amb el record d'una representació teatral tant acurada que es tanquessin definitivament les portes del "CAFE D'EN LORENZO" que tant havia fet parlar quan s'obrí i que havia donat certa animació a la Carretera de Girona, antic "Paral·lel" de Sant Feliu que se'n anà riera avall com tantes altres expansions pròpies d'aquell temps.

J. Soler Cazeaux